

PABLO CAMARASA. *ADRIÀ PINA: POLÍTICA INTERNA*. Catálogo de la exposición en la Llotja de Sant Jordi, Alcoi.
Depósito legal: A 12-2016

Una realitat diferent

Adrià Pina va nàixer a L'Alcúdia, València, el 5 de març del 1959. Des de ben prompte va sentir atracció pel món de l'art i més concretament pel de la pintura, arribant a realitzar exposicions quan encara era un adolescent. Els seus inicis es remunten al taller del reconegut artista també valencià i resident al seu mateix poble, Manuel Boix. Amb ell es va adentrar a les corrents realistes i compromeses, i va començar a donar forma al seu estil propi. A mitjans dels anys setanta la seua producció es va desenvolupar dins d'un realisme crític amb una clara reivindicació ecologista i socio-política. Als 20 anys es va traslladar a València per tal de començar la carrera de Belles Arts, encara que no arribaria a finalitzar-la. Ja als vuitanta, va començar a treballar en projectes de caràcter més personal com les sèries, conformades per obres que segueixen un mateix fil argumental o tema. A finals dels noranta, es va adentrar a l'art pop i va seguir les sèries amb la finalitat de dur a terme les seues darreres investigacions, creant peces en les què es gaudia d'un cert contingut oníric i de tot tipus de referències sortides de l'imaginari del propi artista.

El conjunt de la seua obra sempre està evolucionant, encara que hi existeixen una sèrie de factors comuns que es repeteixen des dels seus inicis. La fidelitat respecte a la realitat a cadascuna de les representacions, la ordenació dels elements que apareixen a cada escena o el fet de formar part d'un grup, la sèrie, són alguns d'aquests factors. Però també es poden resaltar alguns aspectes que han anat variant. Als seus començaments, el seu treball es mostrava reivindicatiu amb el context que s'estava travessant mitjançant missatges crítics. Una segona etapa es va caracteritzar per l'experimentació i l'investigació de noves corrents estètiques, a la vegada que s'adentrava dins d'altres estils com el surrealisme, guardant un missatge que transmet les inquietuds de l'artista al voltant de la soledat o el buit del món actual i a més d'incorporar l'efecte de la tridimensionalitat a algunes de les seues representacions o l'intent d'una ruptura amb la rigidesa formal de l'art buscant sorprendre o provocar a l'espectador. I una tercera etapa en la què cal destacar les sèries que podrien ser classificades com *pop art* on fent ús d'elements procedents de la cultura de masses juga amb l'ironia transgredint l'ortodòxia d'imatges reconegudes per la societat dimensionant la cotidianitat i minimitzant el món de la infància.

En qualsevol cas, un factor que és comú al llarg de la seua trajectòria és que es tracta d'un art alegre, carregat d'un aire fresc i intel·ligent, que representa una realitat diferent on la geometria queda molt definida, tot donant lloc a un llenguatge i estil propis, tenint en compte a l'espectador buscant captar la seua atenció.

La diversitat de materials és altre aspecte definitori d'Adrià Pina, car ha treballat amb materials com l'oli, l'acrílic, l'aquarel·la, el llapis de grafit o la pedra tosca, entre molts altres, i a la vegada ha emprat diferents suports com la fusta, els metalls, els plàstics...

Els viatges que va realitzar al llarg d'aqueixos anys per ciutats d'Alemanya o Itàlia li van dur a visitar mostres tals com la Documenta de Kassel o la Biennal de Venècia i, al temps, exposava a altres llocs de resò com Nova York, Londres, Barcelona o Madrid.

La seua producció es pot dividir en diferents blocs conformats per les esmentades sèries. A la vegada, aquestes podrien dividir-se en corrents, és a dir, algunes responen a una definició de l'*art pop*, altres s'identifiquen amb la conceptualització i el realisme i altres es mostren com un estil personal. La sèrie "**MANS**" és un clar exemple d'aquesta definició realista i es desenvolupa des dels seus orígens fins al present. Respecte a l'*art pop*, la sèrie "**MARILYN 000**" és un excel·lent exemple, però encara ho és més la sèrie "**JOC**", on comença a incorporar elements característics del seu imaginari. Les sèries "**CAPSES**", "**EINES**" i "**CIUTATS**" són clars exemples d'aquest estil personal, així com també la sèrie "**RECLAM**" que adquireix forma com una mena de reclam publicitari.

Entre les exposicions individuals cel·lebrades, les quals s'inicien l'any 1978 a Dènia, cal distingir entre les de les galeries d'art i centres expositius. De les del primer grup, destaquen les de València, organitzades per la Galeria Punto en nombroses ocasions, les de la Galería Ynguanzo a Madrid, la Galeria Greca a Barcelona o la Galería Ventana Abierta a Sevilla. Dels centres expositius, el 1986 va exposar a la Diputació de Màlaga la sèrie "**EINES**", una mostra que va ser itinerant per tota la província. Al 1992 exposaria per primera vegada a la Galeria Canem de Castelló, presentant noves obres pertanyents a la sèrie "**CIUTATS**", i al 2001 tornaria amb la sèrie "**JOC**". L'any 1995 ho va fer a la Fundación Cultural del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Madrid, on la sèrie "**CIUTATS**" va ser la protagonista. Un any després, el 1996, va exposar la sèrie "**CAPSES**" al museu Cruz Herrera de La Línea de la Concepción, a Cadis i en 2004 tornaria a aquesta ciutat andalusa per cel·lebrar una mostra retrospectiva organitzada per la Fundació Provincial de Cultura de la Diputació de Cadis. L'any 2007 va participar a una mostra a Perpignan en col·laboració amb el Centre d'Art Contemporain À cent mètres du centre du monde i el 2008 va exposar a les Reials Drassanes de València novament una retrospectiva que va abarcar les seues creacions des de 1975 fins a 2007.

Les exposicions col·lectives van començar anys abans que les individuals, remuntant-se fins al 1971 quan va exposar al Cercle de Belles Arts de València després d'haver participat al XIII Certàmen juvenil d'art. Des de llavors, ha participat en mostres col·lectives a Alacant, Zamora, Guadalajara, Girona, Almería, Cadis, Madrid, Múrcia, Màlaga, Saragossa, Pamplona o Barcelona, entre altres. Alguns dels espais on s'han celebrat aquestes exposicions són el Centre d'Art Santa Mònica de Barcelona, ARCO, Museo de Bellas Artes de Bilbao, Palacio de Exposiciones y Congresos de Sevilla o a Octubre Centre de Cultura Contemporània de València.

A més, l'obra d'Adrià Pina ha estat exposada també a l'extranger, a exposicions individuals com la de Perpinyà o en altres col·lectives com les **"8 Young Spanish Artists"** a Londres l'any 1987, **"Madrid-New York by 10 Spanish Artists"** a Nova York el mateix any, **"Art Cologne"**, a Colònia, l'any 1990 (on tornaria 6 anys després), **"Art Miami 93"** el 1993 a Miami, i també en eixe any a **"European Community Young Painters Exhibition"** a Seül. El 1996 tornava a Estats Units per a participar a la mostra **"Art Chicago'96"**, el 2000 la seua obra era exposada a París, a l'exposició **"Grandes et jeunes d'aujourd'hui"**, i eixe mateix any participava de nou a una col·lectiva a Nova York presentada baix el títol **"Artistas Plásticos Contemporáneos en el Estrecho de Gibraltar"**, del Spanish Institute. En 2001 ho va fer a Luxemburg amb la mateixa mostra realitzada a París i un any després exposaria amb altres artistes a Brusseles.

Aquestes exposicions li van dur a exposar amb reconegudes figures del panorama artístic del moment, formant així part de la primera plana de l'art valencià dels nostres temps.

Actualment l'artista conta amb una notable presència al món virtual, haguent estat publicat a webs d'art i cultura tan rellevants com la francesa Fubiz, l'alemanya Ignant o l'espanyola Diedrica, entre altres. A més, participa a iniciatives digitals com la de Chocolate Illustration i manté una activitat constant a xarxes socials com Facebook o Pinterest.

La seua trajectòria ha estat nombroses vegades reconeguda mitjançant la concessió de diferents guardons, els quals s'expandeixen al llarg del temps des de 1971 fins a l'actualitat. Han estat otorgats en múltiples ciutats com Logronyo, Jaén, Almeria, Zamora, València, Salamanca, Granada, Madrid, Guadalajara o Tarragona, i que han conduït a què nombroses entitats i organismes de caràcter públic i privat hagen adquirit obra seua, com és el cas de The Chase Manhattan Bank, la Diputació de Cadis o el mateix Senat.

Pablo Camarasa